

TẬP 19

HỒI 189

Thu Hồn

Những chúng nhân chạy nạn sau khi ngồi nghỉ chân một hồi, người thì trầm mặc không nói, người thì nói vài câu an ủi, cuối cùng nhất nhất đều nhanh chóng rời khỏi nơi tràn đầy huyết tích khủng bố này. Vào thời loạn thế, một tánh mệnh không đáng giá một đồng, vậy thử hỏi có ai lại không coi trọng tính mệnh của mình kia chứ? Mỗi ngày mỗi đêm, mỗi nơi mỗi chỗ, không biết có bao nhiêu người đang phải chịu cảnh sanh ly tử biệt?

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cũng rời khỏi nơi đó, chốn hang ổ bốc lên đầy mùi thối rữa của thú yêu vốn không phải nơi để con người ở lâu. Hai người họ miễn cưỡng kéo Dã Cầu đạo nhân ra khỏi tổ của thú yêu, đến một chỗ thoáng đãng bên trong khu rừng.

Thân thể của Dã Cầu đạo nhân vẫn còn âm ẩm, chỉ có điều là đang từ từ lạnh dần.

Chu Nhất Tiên chau mày, ngồi ở một bên, lắc đầu thở dài, Tiểu Hoàn quỳ ở cạnh Dã Cầu đạo nhân, khóc lóc nức nở.

Gió đêm vi vu, lay động cành cây ngọn cỏ, trong bóng tối, người áo đen thần bí đang chăm chú quan sát họ. Đối với y mà nói, ngoại trừ đối với hai con thú yêu là còn có chút quan tâm, y nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi một cách dửng dưng, từ đầu đến cuối chỉ đứng trong bóng tối im lặng quan sát. Lúc này, ánh mắt của y nhìn từ đầu đến chân Tiểu Hoàn như để đánh giá, rồi sau đó lại chuyển sang người của Chu Nhất Tiên.

Một hồi lâu sau, chỉ nghe Chu Nhất Tiên thấp giọng nói: "Được rồi, Tiểu Hoàn, y... y cũng đã chết rồi, bây giờ chúng ta phải kiếm chỗ an táng cho y, để y có thể yên tâm nhắm mắt! "

Tiểu Hoàn cả người rung động, tiếng khóc càng lớn hơn, đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Nhất Tiên, vừa khóc vừa nói: "Gia gia, người không nghĩ ra cách nào để cứu ông ấy ư?"

Chu Nhất Tiên cười khổ một tiếng, nói: "Ta không phải là diêm vương ở cửu u, cũng không phải là thần tiên trên trời, làm sao mà biết được pháp thuật khởi tử hồi sinh được?"

Tiểu Hoàn nức nở nói: "Nhưng đạo trưởng là vì cứu chúng ta mà phải chết."

Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn xuống mặt của Dã Cầu đạo nhân, gật gật đầu nói: "Nói chuyện trước đây, ta nhìn y không thuận mắt chút nào, không nghĩ ra được bên trong lòng y, lại có được chân tình chân chính như vậy. A, nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi. Tiểu Hoàn, nghe lời gia gia lần này đi, chúng ta phải an táng y đi thôi!"

Tiểu Hoàn ngồi yên bất động, chỉ có trên khuôn mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống, từng giọt từng giọt, ướt đẫm cả lòng bàn tay của Dã Cầu đạo nhân.

Trong bóng tối, ánh mắt của người áo đen lấp loáng, không có chút thương tiếc cảm thông nào, trong mắt y, nhân tình thế gian chẳng khác nào như một màn kịch, y chỉ đứng bên ngoài lạnh lạnh lùng lùng quan sát.

Chu Nhất Tiên đứng dậy, tìm kiếm bốn phía, chỉ có điều tại chốn rừng núi hoang vu này, thật khó tìm được một thứ gì có thể đào đất cho thuận tay. Cả nửa ngày sau, lão mới tìm được một thanh mộc côn, ra sức đào xuống đấy mấy lần, cũng chỉ đào được một chút xíu đất, nếu dùng để đào huyết mai táng, có trời mới biết chừng nào mới hoàn thành được!

Chẳng lẽ việc an táng một người cho tốt cũng khó khăn như vậy sao?

Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng rồi quăng cây côn qua một bên, trên gương mặt xuất hiện vẻ tang thương. Thở dài một tiếng, lão quay đầu lại, đột nhiên không khỏi chau mày. Chỉ thấy Tiểu Hoàn không biết từ lúc nào đã ngừng khóc, trên mặt vẫn còn vương lệ, nàng cũng tìm một khúc mộc côn, dọn dẹp xung quanh chỗ nằm của Dã Cầu đạo nhân, toàn bộ lá khô đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Chu Nhất Tiên ban đầu tưởng là Tiểu Hoàn thấy việc đào huyết quá khó khăn, nên định chỉ dọn dẹp chỗ nằm cho Dã Cầu đạo nhân một cách đàng hoàng mà thôi. Không ngờ càng nhìn càng thấy không đúng, Tiểu Hoàn quét dọn sạch sẽ trong một vòng tròn bán kính năm xích xung quanh thân thể của Dã Cầu đạo nhân rồi tiện tay vứt bỏ mộc côn, chậm chậm quay lại, sắc mặt mấy phần bi thương, nhưng cũng có mấy phần cương quyết.

Chu Nhất Tiên thấy nét mặt của Tiểu Hoàn có mấy phần kỳ lạ, liền bước tới hỏi: "Tiểu Hoàn, người làm gì vậy?"

Tiểu Hoàn nhỏ giọng nói: "Con phải cứu ông ấy! "

Nghe câu nói đó, Chu Nhất Tiên giật mình kinh hãi, hắc y nhân ở trong bóng tối, toàn thân cũng run lên, mắt chăm chăm nhìn vào Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi lại: "Người nói cái gì?"

Giọng Tiểu Hoàn tuy nhỏ nhẹ nhưng vẫn rõ ràng minh bạch: "Con phải cứu ông ấy!"

Chu Nhất Tiên lắc đầu lo lắng nói: "Phải, Tiểu Hoàn, ta hiểu ý của người. Nhưng... nhưng ta muốn hỏi, người định dùng cách nào để cứu y?"

Tiểu Hoàn vừa dùng tay chỉnh lại thân hình của Dã Cầu đạo nhân cho ngay ngắn, hai tay tạo thành một dáng điệu kỳ lạ, giờ cao quá vai, một tay hướng lên trời, một tay nắm lại thành quyền, vừa trả lời: "Đạo trưởng vì cứu con mà chết, con, con không có gì mà không làm được cho ông ấy."

Chu Nhất Tiên trán nhăn tít lại, nhìn thấy Tiểu Hoàn kéo thẳng hai chân của Dã Cầu đạo nhân, đặt chân phải ở phía dưới chân trái, sắc mặt trở nên khó coi, đột nhiên thất thanh la lên: "Người điên rồi, Tiểu Hoàn, người định dùng thu hồn thuật hay sao?"

Tiểu Hoàn im lặng một hồi, rồi hạ giọng trả lời: "Gia gia, con chỉ biết một điều, có thể, có thể, cách này có thể cứu lại tính mệnh cho ông ấy?"

"Nhảm nhí!" Chu Nhất Tiên lần đầu tiên trách mắng Tiểu Hoàn với sắc mặt và giọng nói cực kỳ nghiêm khắc: "Người nói nhảm cái gì vậy? Cách thu hồn thuật tuy có tác dụng thu lại hồn phách, nhưng nó là pháp thuật bàng môn tả đạo, ẩn chứa nhiều hung hiểm khôn lường, quấy rầy hồn phách, là đại phạm vào cấm kỵ của u minh quỷ giới, người không muốn sống nữa sao? Hơn nữa, pháp thuật này chỉ có thể dùng cho người còn sống, vẫn còn hơi thở tức là hồn phách vẫn còn ở trong thân thể, chỉ khi đó mới có thể thực hiện thành công, bây giờ người này đã chết rồi, người làm sao mà có thể thực hiện được? Y đã đoạn khí từ lâu, hồn phách cũng đã tán diệt rồi, cho dù người có dị thuật gì, có thể tìm kiếm hồn phách của y, nhưng làm sao người có thể tìm được y giữa vô cùng vô tận quỷ hồn ở nơi cửu u địa phủ cơ chứ?"

Trong bóng tối, cặp mắt của hắc y nhân đột nhiên sáng rực lên, tựa hồ y đột nhiên phát hiện ra một điều gì đó kỳ lạ không thể tưởng tượng được.

Tiểu Hoàn cặp mắt đỏ ngầu, vừa khóc vừa nói: "Gia gia, ông ấy, ông ấy vừa chết không lâu, có thể hồn phách vẫn còn lưu lại gần đây, có thể còn gọi lại được. Chỉ cần kiếm được nửa phần hồn phách, thực sự vẫn còn cứu tỉnh được."

Chu Nhất Tiên sắc mặt trắng bệch, sải bước đến bên Tiểu Hoàn, kéo nàng lại, trầm giọng nói: "Tiểu Hoàn, ta đã nói với người rồi, người đừng nên vọng tưởng nữa. Ta biết người đang nghĩ gì, hôm xưa người vẫn cứ làm theo ý mình, thấy Kim Bình Nhi bị hồn phi phách tán, người liền dùng pháp thuật để cấp tốc thu hồn phách lại cho ả, nhưng người nghe ta nói đây: lần đó và hiện nay không giống nhau. Ta nói thêm lần nữa, pháp thuật này chỉ dùng được cho người còn sống mà thôi, hơn nữa đây là dị thuật quỷ đạo, sẽ làm đại tổn âm đức, ngày trước người bất quá chỉ cứu Kim Bình Nhi một lần, dương thọ của người đã bị mất một năm. Nếu bây giờ người lại mạo hiểm vô ích thêm lần nữa, thực hiện pháp thuật với người đã chết, thành công hay không chưa nói tới, trước tiên thì người sẽ tự hủy lấy căn cơ đạo hạnh của mình, chỉ sợ còn bị mất tới hai mươi năm dương thọ. Người đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Càng về sau, Chu Nhất Tiên càng lên giọng, cuối cùng nói như quát. Tiểu Hoàn giật mình, nàng tuổi còn trẻ, nếu nói là không sợ chết thì chỉ là nói càn, chỉ thấy Dã Cầu đạo nhân nằm trên mặt đất, không biết hồn phách đang ở chốn nào, tưởng tượng đến những hậu quả khủng khiếp phải chịu, bất giác hơi thở như ngưng lại.

Tại trường không khí cực kỳ căng thẳng, một lúc sau, Chu Nhất Tiên nét mặt dịu lại, nhỏ giọng an ủi: "Tiểu Hoàn, mệnh do trời định, không ai có thể thay đổi được. Ông trời bắt Dã Cầu hôm nay phải chết, chúng ta hãy an táng y cho đàng hoàng, vậy là đã hết sức mình rồi, có được không?"

Tiểu Hoàn sắc mặt thay đổi liên tục, dường như đang cố gắng khống chế bản thân, một lúc lâu sau, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Gia gia, mệnh số của ông ấy không phải do ông trời định đâu."

Chu Nhất Tiên nhìn sắc mặt của Tiểu Hoàn, trong lòng nặng trĩu, cười nhạt một tiếng, hỏi lại: "Cái gì?"

Tiểu Hoàn thở sâu một hơi, cương quyết nói: "Mệnh số của đạo trưởng, là do chính ông ấy quyết định, ông ấy không màng đến bản thân mình, xông ra cứu con, do vậy mới bất hạnh chết đi. Nếu ông ấy lảng lạng bỏ đi, bây giờ ông ấy đã an thân vui sống ở một nơi nào đó rồi." Người thiếu nữ gương mặt tái xanh, tràn đầy chua xót, hạ giọng nói tiếp: "Ông ấy đã chết vì con, nếu không có ông ấy, chúng ta đã chết từ sớm rồi, đâu còn ở đây mà bàn luận chuyện dương thọ gì nữa?"

Nàng nhìn về phía Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên không biết nghĩ gì, không dám nhìn vào mặt nàng nữa.

"Gia gia, con phải cứu ông ấy. Pháp thuật này dù hung hiểm tới đâu, cũng có là gì khi so với những gì ông ấy đã phải đối diện để cứu chúng ta?"

Nàng nói một lời như chém đinh chặt sắt.

Chu Nhất Tiên biết lòng nàng đã quyết, không thể lay chuyển được, chỉ biết ngửa đầu than trời. Người hắc y trong bóng tối, ánh mắt đột nhiên sáng rực, dán chặt vào người của Tiểu Hoàn.

Bên trong khu rừng, bây giờ chính là lúc nửa đêm, âm khí đại thịnh.

Trong ánh sáng mờ mờ, pháp thuật quỷ dị được từ từ triển khai.

Giọt máu đầu tiên ở vết cắt trên cổ tay trắng như tuyết của Tiểu Hoàn, từ từ nhỏ xuống bên cạnh Dã Cầu đạo nhân, ngay lập tức, Tiểu Hoàn đi quanh người Dã Cầu đạo nhân, dùng máu của chính mình nhỏ xung quanh thân thể của y, những giọt máu nhỏ trên mặt đất từ từ hình thành một đồ án quái dị.

Trong khu rừng già, trong lúc đồ án bằng máu tươi đang dần dần thành hình, bắt đầu có tiếng quỷ khóc truyền lại. Chu Nhất Tiên đứng một bên quan sát, khóe mắt giật giật. Hắc y nhân đứng trong bóng tối quan sát, đột nhiên chau mày.

Cảnh tượng này, phảng phất y đã nhìn thấy một lần ở đâu rồi!

Đại Vu sư...

Hắc y nhân không tự chủ được, cả người run lên!

Việc bố trí huyết trận của Tiểu Hoàn bây giờ, tương tự như lúc trước Đại Vu sư bố trận cứu Bích Dao tại Hồ kỳ sơn, sau khi Tiểu Hoàn đã đi xong một vòng, pháp trận thành hình, hắc y nhân nhìn kỹ lại, thì thấy pháp trận của Tiểu Hoàn so với của Đại Vu sư ngày đó có chút khác biệt. Không nói gì khác, chỉ quy mô pháp trận cũng đã nhỏ hơn nhiều, có thể do cả hai đều dùng máu làm phương tiện, nhưng bây giờ Tiểu Hoàn tự cắt tay lấy máu, tự nhiên không thể giống như Đại Vu sư lúc trước dùng máu của người khác.

Có thể cũng vì lý do này, pháp trận do Tiểu Hoàn bày ra, đường nét so với của Đại Vu sư ngày đó đơn giản hơn nhiều, nhưng ngay cả như vậy, sau khi hoàn thành, Tiểu Hoàn đã mệt đứng không vững, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Chu Nhất Tiên không nói tiếng nào, dùng tay đỡ lấy Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn toàn thân hủ nhược, quay đầu lại nhìn lão cười nhẹ, sau đó từ từ đi lại trận pháp, dừng lại trước mặt Dã Cầu đạo nhân khoảng ba xích, rồi ngồi xuống xếp bằng.

Khu rừng già âm u, một nhiên một tiếng quỷ khiếu vang lên giữa không trung, ngay lập tức cả khu rừng vang lên tiếng gào rú liên tục, âm khí bay lên cuộn thành vòng tròn trên mặt đất. Từng trận âm phong từ bốn phương tám hướng thổi tới, cây cối xung quanh không ngừng lay động, dưới bóng cây, tưởng như có vô số cặp mắt lạnh băng đang chăm chú quan sát.

Tiểu Hoàn sắc mặt cung kính, từ từ nhắm mắt, hai cánh tay trắng muốt chắp lại trước ngực, miệng lẩm nhẩm đọc thần bí chú, một lát sau, một cánh tay trước ngực vươn ra, nhẹ nhàng hạ xuống, đặt vào trung tâm của đồ án bằng máu tươi.

Lúc này đồ án máu tươi chung quanh Dã Cầu đạo nhân đột nhiên chiếu sáng, toàn bộ máu tươi đột nhiên như sống lại, bắt đầu lưu chuyển bên trong đồ án. Cũng trong lúc đó, trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Hoàn, đột nhiên có vài phần hắc khí quỷ dị.

Âm phong càng lúc càng mạnh, bóng đen hắc ám bao phủ toàn bộ khu rừng, chỉ có pháp trận đang luân chuyển là chiếu sáng. Máu tươi lưu chuyển không ngừng, tưởng như là thức ăn cao lương mỹ vị, hấp dẫn lôi cuốn vô số u hồn.

Thần sắc của Chu Nhất Tiên càng lúc càng lo lắng, lão biết Thu hồn kỳ thuật vô cùng hung hiểm, chỉ nghĩ đến chuyện một người bình thường đi xuống âm ty địa phủ để đoạt lại hồn phách là nguy hiểm biết chừng nào. Bất quá tu hành của Tiểu Hoàn còn yếu, chỉ có thể thực hiện pháp thuật trong phạm vi của khu rừng, phạm vi ảnh hưởng không lớn, tưởng chưa thể kinh động đến minh giới hộ pháp có quỷ lực cao cường, nhưng nếu nhất thời không chú ý kinh động đến họ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Nhìn bây giờ mà nói, tựa hồ chẳng khác gì trận pháp ngày trước, Tiểu Hoàn không lộ ra cảm giác gì, chỉ thấy hắc khí bao phủ trên mặt nàng càng lúc càng nặng nề, thân hình bắt đầu run nhẹ. Phải biết rằng lần này thi hành pháp thuật, không giống như lần năm xưa nàng cứu Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi lúc đó hồn phách vẫn chưa tan đi, có thể dựa vào đó để thu hồi tàn dư hồn phách đã thất lạc, dễ dàng hơn nhiều. Cũng như Đại Vu sư ngày đó ở Hồ Kỳ San cứu Bích Dao, tuy trận pháp lớn hơn bây giờ, nhưng thật ra đa phần dựa vào kỳ bảo Hợp Hoan Linh đã nhiếp lấy hồn phách của Bích Dao, dựa vào dị thuật đi khắp cửu u địa phủ, thu hồi lại tàn dư hồn phách còn lại. Nhưng cũng chính bởi vì vậy, Đại Vu sư vốn đã như đèn cạn dầu, lại thêm vì kinh động minh giới hộ pháp, bị minh giới quỷ lực tấn công trở lại, cuối cùng cũng vong mạng.

Lần này Tiểu Hoàn vốn dĩ đạo hạnh còn thô thiển, cùng lúc cố gắng sử dụng kỳ thuật quỷ dị thâm sâu nhất của quỷ đạo, lại thiếu đi hồn phách quan trọng nhất, đành phải khổ khăn tìm kiếm hồn phách của Dã Cầu đạo nhân giữa vô số du hồn trong khu rừng này, thật là vô cùng hung hiểm, người thường không thể tưởng tượng ra được.

Hai con thú yêu ở đây không biết đã hại chết bao nhiêu mạng người, không biết có bao nhiêu oan hồn đang lang vãng quanh đây, không vãng sanh được. Nhân lúc Tiểu Hoàn bố trí trận thế, bất cứ hồn phách nào cũng có thể nhập vào thân người sống, làm sao mà bọn u hồn này lại không trở nên mừng rỡ điên cuồng kia chứ?

Lúc này, phong vân biến sắc, vô số đạo hắc khí thoáng ẩn thoáng hiện tranh nhau xông tới Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vẻ mặt càng lúc càng thống khổ, sắc mặt dường như hoàn toàn bị hắc khí bao bọc.

Nhìn dáng vẻ khổ sở như vậy, chỉ sợ Tiểu Hoàn không thể chịu đựng thêm được nữa, nhưng cũng không hiểu sao, Tiểu Hoàn thủy chung không hề đầu hàng, bất kể bao nhiêu oan hồn quỷ khí đang điên cuồng xoay quanh mình, hoặc là hét gầm rú, hoặc khóc lóc van xin, hoặc hung hãn đe dọa, hàng hàng lớp lớp, vô số tình cảm thống khổ tuyệt vọng của nhân thế, tất cả như đang đâm vào đầu óc của Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn không ngờ vẫn cắn răng chịu đựng, trong người vẫn duy trì một điểm linh lực, ra sức tìm kiếm trong biển oan hồn vô cùng vô tận.

Nếu lần này thất bại, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội thứ hai.

Chu Nhất Tiên kinh hãi, trán ướt đẫm mồ hôi, nhưng không dám làm kinh động Tiểu Hoàn, chỉ biết đi qua đi lại, than vắn thở dài. Hắc y nhân bên trong bóng tối, mặc dù chung quanh quỷ khí dày đặc, y tựa hồ như chẳng hề quan tâm đến, tuy vậy, quỷ khí dường như là sợ hãi y, không dám đến gần. Lúc này ánh mắt của hắc y nhân ngừng lại trên người Tiểu Hoàn, không dừng được phải gật gật đầu, một lúc sau, lẩm bẩm khẽ nói một mình: "Bằng cách nào, mà một thiếu nữ trẻ tuổi lại có được năng khiếu bẩm sinh về quỷ đạo như vậy... trong tình huống này, không ngờ vẫn còn chịu đựng được. Nếu có minh sư về quỷ đạo chỉ điểm, thì thành tựu của ả..."

Nói đến đây, âm thanh bỗng xuất hiện vài phần do dự.

Lúc này, trên gương mặt Tiểu Hoàn tràn đầy hắc khí, đột nhiên xuất hiện một phần vui mừng. Hữu thủ đang nhúng trong vũng máu bên trong pháp trận đột nhiên giơ lên, rồi nhanh chóng hạ xuống, nắm chặt lấy hữu thủ của Dã Cửu đạo nhân, Sau đó nàng lại giơ tả thủ từ vũng máu lên như trước, nhưng ngay lúc vừa đưa tay lên cao, đột nhiên, quỷ hồn khắp nơi cùng lúc rú to lên, dường như không thể khống chế được sự cuồng nộ trong lòng, quỷ khí dày đặc như thiết, trong giây phút biến thành một cái lồng to, chụp lấy thân hình của Tiểu Hoàn.

Bên ngoài pháp trận, trong vòng ba trượng, cây cối toàn bộ bị héo úa, dường như không chịu được vô số lệ khí hung ác.

Chu Nhất Tiên đại kinh thất sắc, nhưng không làm được gì, chỉ thấy Tiểu Hoàn mở miệng thở hồng hộc, ba lần bốn lượt định dùng tả thủ kéo lấy tả thủ của Dã Cửu đạo nhân, nhưng vô số hắc khí dày đặc vây chặt lấy nàng, tiếng quỷ reo hò liên tục, âm phong thổi ào ào, tưởng như đang cố gắng ngăn trở nàng đặt tay xuống. Sắc mặt Tiểu Hoàn càng lúc càng khó coi, toàn thân run rẩy, máu liên tục rỉ ra từ khóe miệng.

Nhìn thấy pháp trận biến chuyển, có thể dẫn đến chuyện ngọc đá đều nát, Chu Nhất Tiên cực kỳ hoảng hốt, không cố kỵ gì nữa định kéo Tiểu Hoàn ly khai pháp trận, không cần biết hậu quả như thế nào, chỉ cần càng rời xa bọn quỷ hồn này thì càng tốt. Nhưng không ngờ thân hình lão vừa động, đột nhiên xuất hiện một bóng hắc ảnh ngay trước mặt. Chu Nhất Tiên trong lòng kinh hãi, trong lúc này, hắc y nhân trông khác chẳng khác gì bọn quỷ hồn ở xung quanh.

Chỉ nghe hắc y nhân giọng khàn khàn, lạnh lẽo nói: "Nếu người muốn giữ mạng của cháu gái người, người tốt nhất là không nên cử động."

Dứt lời, hắc ảnh loáng lên, hắc y nhân đã xuất hiện phía trước Tiểu Hoàn và pháp trận kỳ dị, nói thì dài dòng, nhưng chỉ thấy tay của y không ngớt huy động, trong tay cầm vật gì đó màu đen, "soạt soạt soạt" cắm vào mặt đất ở chung quanh pháp trận.

Những vật này có màu ngăm đen, giống thiết nhưng không phải là thiết, không biết gọi tên nó là gì, nhưng ngay khi được cắm xung quanh pháp trận, máu tươi trong pháp trận không còn bị ngoại lực bên ngoài ảnh hưởng nữa, liền chảy với tốc độ cực nhanh, không ngừng sôi sục. Phía trên pháp trận nổi lên một vầng sáng màu đỏ, bao phủ lấy toàn thân Tiểu Hoàn.

Ánh hồng quang này tựa hồ như đối với bọn u hồn quỷ quái xung quanh đặc biệt hữu dụng, ngay lập tức, u hồn lũ lượt thối lui, dưới vòng tròn hồng quang, sắc mặt của Tiểu Hoàn nhanh chóng khôi phục như thường, tả thủ ở trên không lập tức hạ xuống, nắm chặt lấy tả thủ của Dã Cửu đạo nhân.

Ngay lúc Tiểu Hoàn nắm lấy tay của Dã Cửu, chỉ nghe một âm thanh cực kỳ bạo liệt, đám hồng quang theo lòng bàn tay của Dã Cửu đạo nhân, nhanh như chớp chui vào người của y, tràn ra khắp toàn thân của Dã Cửu đạo nhân, ngay sau đó, toàn thân của Dã Cửu đạo nhân lóe sáng lên trong giây lát, rồi lại trở lại bình thường.

Lúc này, Tiểu Hoàn cố gắng mở mắt, ráng nhìn về phía trước mặt, đột nhiên thấy Dã Cửu đạo nhân bắt đầu thở ra chậm chậm.

Tiểu Hoàn đại hỉ, tinh thần hồi phục, đột nhiên trước mắt tối om, người đã ngã lăn ra ngất xỉu!

- o O o -